

27. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai Igeliturgia evangéliumi szakaszában azt kéri az apostolok Jézustól, hogy „növeld bennünk a hitet!” A Szentleckében pedig Pál apostol azt kéri kedves tanítványától, hogy Timóteustól. „Ne szégyellj tanúságot tenni Urunk mellett!”. Ha azt akarjuk, hogy hitünk élő legyen, ápolnunk és növelnünk kell Urunk Jézus segítségével. Miként az életet, úgy az életünket éltető hitet is tovább kell adnunk. Megtesszük mi e feladatainkat? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem törődünk eléggé az életünknek célt és tartalmat adó hitünk erősítésével és növelésével. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy hitünket szégyelljük, és szégyellünk tanúságot tenni Melletted. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy oly félénkek és visszafogottak vagyunk még a ránk bízottaknak történő hitünk továbbadásában. Uram irgalmazz!

Evangélium után

„Minden út Rómába vezet!”

Az ismert szólás onnan ered, hogy a Forum Romanumon egy arany mérföldjelző állt, amelyhez az összes római út vezetett. Ennek közelében állt a hírhedt börtön, a Carcer Mamertinus, amely ma turistalátványosság.

A hagyomány szerint Kr. u. 67-ben itt tartották fogva Szent Pált, bilincsbe verve, mint egy gonosztevőt. Az idős, fáradt apostol Timóteushoz írt második levelében – melyből a szentleckét olvastuk – az egyedüllét miatt panaszkodik. Régi ismerősei közül többen – nyilván félelmükben – visszahúzódtak tőle. Az első bírósági tárgyaláson sem ügyvédje, sem mentő tanúja nem volt, senkinek sem volt bátorsága hozzá. „Első védekezésem alkalmával senki sem állt pártomra, mindenki cserbenhagyott. – Írja Pál levelében.

Az első és második tárgyalás között hosszabb szünet lehetett, ekkor fogalmazta meg ezt az utolsó levelét, amely végrendeletének tekinthető mivel még ebben az évben lefejezték.

A fiatal Timóteus természeténél fogva félénk lehetett, s a nehézségek között elfoghatta a bátortalan-ság kísértése. A rendíthetetlen atyai jó barát – Pál – ezért szükségét érezte, hogy bátorítsa Timóteust. „*Ne szégyellj hát tanúságot tenni Urunk mellett, sem mellettem, aki érte fogoly vagyok*”. Pál emlékezteti legkedvesebb tanítványát a papszentelelésben kapott kegyelemre, amely erőt és józanságot ad neki. Erre a józan bátorságra szüksége is lesz az üldözések közepette.

A másik dolog, amire felhívja tanítványa figyelmét, az a tanítás:

„Eszményed az az egészséges tanítás legyen, amelyet Krisztus Jézus hitében és szeretetében tőlem hallottál”.

Levelének utolsó fejezetében a fellépő tévtanokra utal, amelyek az

újdonság érdekességével hatnak, és amelyek sokakat eltérítenek a keresztény közösségtől. „Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztasák. Az igazságot nem hallgatják, de a meséket elfogadják. Olyasmikkel dicsekszenek, ami a szégyenük.”- Egy az egyből illenek e szavak napjainkra is.

Pál, aki a jó harcot megharcolta, a pályát végigfutotta, a hitet megtartotta, most végrendeletében arra kéri Timóteust, hogy „*őrizze meg a rábízott kincset*”. Az igaz tanítást kincsnek tartja, és ezt bízza most tanítványára.

Az erkölcsi szennyet csak igaz tanítással lehet lemosni.

Minden út Rómába vezet, Pál végső útja is Rómába vezetett, az arany mérföldjelzőhöz közel lévő börtönbe. Pál útja a Krisztus melletti tanúságtételhez vezetett. De a tanúságtételhez vezetett Timóteus útja is. Sőt a mi utunk is szükségszerűen a Jézus melletti tanúságtételhez kell, hogy vezessen.

Korunkban nem csak a köztéri szobrokat és épületeket mocskolják össze falfirkákkal, de maga az ember is erkölcsileg igen csak beszennyeződött. Hogy erkölcsös-e, vagy erkölcstelen, számára nem fontos. Gátlás nélkül teszi az erkölcstelen. Mondván, tudja, hogy erkölcstelen, de jogos.

Ne is említsük azt a politikai szennyet, amely egyre jobban elárasztja az utóbbi időben, hetekben a közéletet és a politikai életet, magát

az Országgyűlés termét is. Már a köztereket is. Miként a minap az undorító és aljas szobordöntés akciónál is tették, a magukat a tisztességes emberek társadalmából kiíró, jelképes hullagyalázó, gyűlölet propaganda fizetett emberei.

Vannak személyek, nem kevesen, akiknek ajkáról igaz szót nem is lehet hallani. Csak magabiztos, másokat mocskoló, tragikomikus, tegnapi énjüknek ellentmondó rágalmazó szóhalmazt.

A festékszennyeződést speciális oldószerrel esetleg el lehet távolítani. Az erkölcsi szennyet azonban csak igaz szóval, igaz tanítással lehet lemosni, és az igaz tanítás alapján történő tanúságtétellel. Minden más próbálkozás csak maszatolás lesz.

Szent Pál átadta Timóteusnak az igaz tanítást, mint kincset. Mi is megkaptuk ezt a kincset. Már megkeresztelkedésünkkor, és nap, mint nap növelhetjük Urunk Jézus Krisztus segítségével. S ez életünknek egyik legfontosabb feladata: ennek a kincsnek a megőrzése, erősítése, növelése, és továbbadása.

Ha szívünkön viseljük családtagjaink egészséges testi-lelki állapotát, akkor nem csak egészségüket megőrző ételt és italt kell adnunk nekik, hanem saját és mások hitét is erősítő hiteles tanúságtételünkből is.

És nemzetünknek is! Pál apostolnak Timóteushoz írott szavaival, nem kell szégyellnünk az Urunk Jézus Krisztus melletti tanúságtételt, és bátran hirdetnünk kell az evangéliumot, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Ámen

F. F.